

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 68Ek/1981/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120432939
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Soňa Sura PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120432939.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: V. X. P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XX, XXX XX V. K. B., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko - advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti povinnému: Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 00 166 073, o vymoženie 15.000 Eur, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Hugo Hýbal, so sídlom exekútorského úradu Jakabova 30, 821 04 Bratislava, IČO: 30801524, pod sp. zn. 344EX 359/20, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 68Ek/1981/2020 zo dňa 14. apríla 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 68Ek/1981/2020 zo dňa 14. apríla 2021 **z a m i e t a**.

II. Súd **p r i z n á v a** oprávnenému náhradu trov konania vo výške 205,25 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa prostredníctvom právneho zástupcu návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 30.11.2020, domáhal od povinného vymoženia istiny vo výške 15.000 Eur na základe exekučného titulu - Rozsudok vydaný Krajským súdom v Žiline - sp. zn. 8Co/26/2019 zo dňa 28.02.2020, ktorý sa stal právoplatným dňa 22.10.2020 a vykonateľným dňa 22.11.2020 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Okresný súd Banská Bystrica poveril dňa 21.12.2020 na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Hugo Hýbal so sídlom exekútorského úradu Jakabova 30, 821 04 Bratislava, ktorý ju vedie pod č. 344EX 359/20. Doručením poverenia súdnemu exekútorovi dňa 21.12.2020 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 68Ek/1981/2020 zo dňa 14.04.2021, po preskúmaní veci, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré odôvodnil nasledovne: „Súd po preskúmaní návrhu na zastavenie exekúcie, jeho príloh, ako aj po preskúmaní vyjadrenia oprávneného a súdneho exekútora dospel k záveru, že nie je možné návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyhovieť, nakoľko povinný žiadnym spôsobom nepreukázal dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená. K námietke povinného, že podal dovolanie na Najvyššom súde SR súd uvádza, že samotné podanie dovolania proti exekučnému titulu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by mohla mať za následok zastavenie exekúcie. Podanie dovolania nemá žiadny vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predloženého exekučného titulu. Inštitútu dovolania zákon nepriznáva žiadne účinky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a to až do času, kým o ňom súd nerozhodne. Samotné podanie dovolania nepreukazuje ani zánik resp. neexistenciu hmotného práva, ktoré bolo oprávnenému priznané exekučným titulom. Súd ďalej uvádza, že z platného právneho poriadku vyplýva, že do vykonateľnosti rozhodnutia pri jeho napadnutí dovolaním môže byť primárne zasiahnuté len tými orgánmi, ktoré o uvedených prostriedkoch nápravy konajú a

rozhodujú. V tomto prípade ide o Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý má rozhodnúť o dovolaní a zároveň môže odložiť vykonateľnosť, čo povinný navrhol. Aj keby povinný predložil tunajšiemu súdu právoplatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia -exekučného titulu (v predmetnej veci takéto rozhodnutie povinný nepredložil), tak súd by pri ďalšom postupe musel prihliadať aj na to, že odklad vykonateľnosti má len dočasný charakter. Z tohto dôvodu aj ďalší procesný postup musí zodpovedať jeho dočasnosti a nie je preto bez ďalšieho dôvodom na to, aby súd vyhovel návrhu na zastavenie exekúcie. Nad rámec uvedeného súd uvádza, že odklad vykonateľnosti rozhodnutia (exekučného titulu) možno použiť len ako dôvod na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h), teda nie ako dôvod na zastavenie exekúcie. O odklade exekúcie rozhoduje súdny exekútor. K námietke povinného, že dôvodom na podanie dovolania bolo nedostatočné odôvodnenie predmetného rozsudku, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť, taktiež rozpornosť a zmätočnosť, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd uvádza, že exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátenie postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť). Obsahom tohto rozhodnutia je viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (ak by aj v tom čase existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. Súd k námietkam povinného ďalej uvádza, že Exekučný poriadok ani iný právny predpis vo svojom ustanovení neuvádza, resp. nezakazuje oprávnenému podať návrh na vykonanie exekúcie a vymáhať nárok v jednom, alebo viacerých exekučných konaniach, pokiaľ návrh na vykonanie exekúcie nie je v rozpore s ustanovením § 50 ods. 2 Exekučného poriadku.“ Z dôvodnosti zamietnutia návrhu povinného na zastavenie exekúcie, a teda úspechu oprávneného v konaní, vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení rozhodol aj o trovách exekúcie, a to ich priznaním oprávnenému vo výške 205,25 EUR (II. výrok) a nepriznaním neúspešnému povinnému (III. výrok).

4. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej opakovane ako aj v prípade návrhu na zastavenie exekúcie namieta prekážku litispendencie v zmysle ustanovenia § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, a to poukazom na exekučné konanie vedené pod sp. zn. 13Ek/2000/2020. Povinný má za to, že: „V prípade exekučného konania vedeného pod sp. zn. 68Ek/1981/2020 (344EX 359/20) ide o exekučné konanie v tej istej veci ako exekučné konanie vedené pod sp. zn. 13Ek/2000/2020 (344EX 352/20). V prospech tohto záveru svedčí jednak to, že obe exekučné konania sú vedené na podklade toho istého exekučného titulu (rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 8Co/26/2019-1048, zo dňa 28.02.2020), obe slúžia na vymoženie toho istého nároku (nároku na náhradu nemajetkovej ujmy), ktorý Krajský súd v Žiline oprávnenému priznal ako odškodnenie za jedno trestné konanie (vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 31T 126/2008) v rámci jedného výroku (ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť ako celok). Keďže oprávnený vymáha totožný nárok (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy), ktorý mu bol priznaný jedným exekučným titulom, v rámci dvoch samostatných exekučných konaní (344EX 352/20 a 344EX 359/20), bolo nevyhnutné neskôr začaté exekučné konanie v tej istej veci, teda exekučné konanie vedené pod sp. zn. 344EX 359/20, zastaviť. V nadväznosti na to považuje povinná za nesprávny aj výrok II. napadnutého uznesenia o nároku na náhradu trov exekučného konania, keďže ide o výrok závislý od výroku I. napadnutého uznesenia. Povinná v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 04.01.2021 vyslovene požadovala od exekučného súdu, aby posúdil vec aj z pohľadu čl. 5 CSP (za aplikácie § 200prvá veta Exekučného poriadku), ktorá námietka však nenašla žiaden odraz v sťažnosťou napadnutom uznesení. Oprávnenému pritom nič nebránilo vtom, aby svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 28.300,-EUR (13.300,-EUR titulom rozhodnutia o väzbe a 15.000,-EUR titulom trestného stíhania) vymáhal v rámci jedného exekučného konania. Postup zvolený oprávneným považuje povinná za absolútne nehospodárny a v rozpore so zásadou spravodlivosti (v dôsledku toho dochádza k umelému navyšovaniu trov exekúcie o ďalšie náklady, ktoré by inak neboli vznikli -dvakrát súdny poplatok, vyššia celková základná sadzba tarifnej odmeny advokáta za vymáhanie sumy 13.300,-EUR a 15.000,-EUR ako by tomu bolo pri vymáhaní sumy 28.300,-EUR, dvakrát trovy exekučného konania súvisiace s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie), no zároveň má za to, že ide o zjavné zneužitie práva oprávneného, ktoré však nemôže požívať právnu ochranu (čl. 5 CSP).“ Na základe doposiaľ uvedeného má povinná za to, že exekučné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 68Ek/1981/2020 malo byť podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, resp. čl. 5 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku zastavené a oprávnenému nemal byť priznaný nárok na náhradu trov exekučného konania, alternatívne mu (v prípade neopodstatnenosti návrhu povinnej na zastavenie predmetného exekučného konania) mohla byť náhrada trov exekučného konania priznaná len vo výške 89,64 EUR. Vzhľadom na uvedené povinná navrhuje, aby napadnuté uznesenie exekučný súd zmenil

tak, že exekučné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 68Ek/1981/2020 zastavuje a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznáva, alternatívne, ho zrušil a vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové konanie a rozhodnutie.

5. Sťažnosť povinného bola súdom odoslaná na vyjadrenie právneho zástupcovi oprávneného, ktorý sa k predmetnej sťažnosti povinného vyjadril tak, že: „Sťažnostné dôvody povinného, sú v podstate totožné s jeho dôvodmi na zastavenie súdnej exekúcie, obsiahnuté v podaní povinného zo 4.1.2021. Ja v terajšom vyjadrení zotrvávam na dôvodoch obsiahnutých v mojom vyjadrení z 23.1.2021, ktorým som sa vyjadril k návrhu povinného na zastavenie súdnej exekúcie. V sťažnosťou povinného napadnutom rozhodnutí vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav veci a vec správne právne posúdila a preto rozhodla správne, keď návrh povinného na zastavenie súdnej exekúcie zamietla. Poukazujem v tejto súvislosti aj na princíp právne istoty, keď skutkovo a právne rovnaké rozhodnutie z 31.3.2020, na ktoré poukazuje vo svojej sťažnosti aj povinný, vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13Ek/2000/2020, sa stalo právoplatným. Exekúcie vedené u súdneho exekútora pod sp. zn. 344EX 359/20 a pod sp. zn. 344EX 352/20, netvorí voči sebe navzájom žiadnu procesnú prekážku. Sú nimi vymáhané samostatné nároky a preto na ich osud nemôže mať žiaden vplyv poradie, v akom boli návrhy na súdnu exekúciu podané.“ Povinný tak poukazom na vyššie uvedené navrhuje sťažnosť povinného zamietnuť a priznať mu náhradu sťažnostných trov, v plnom rozsahu.

6. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

11. Po preskúmaní veci sa súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a konštatuje, že podaná sťažnosť povinného je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Súd má za to, že vyšší súdny úradník správne považoval návrh povinného na zastavenie exekúcie za nedôvodný a zamietol ho, a preto súd v celom rozsahu odkazuje na obsah sťažnosťou napadnutého uznesenia.

12. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 10. odôvodnenia, súd nad rámec uvedeného, k argumentom povinného v ním podanej sťažnosti konštatuje, že tvrdeniam povinného o údajnom zneužití práva oprávneným, a to vedením dvoch samostatných exekučných konaní z rovnakého exekučného titulu, nemožno priznať právnu ochranu, nakoľko prekážka litispendencie v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, na ktorú poukazuje povinný, a na ktorej stavia aj podanú sťažnosť, tu nie je daná. Povinný totiž poukazoval na skutočnosť, že na Okresnom súde Banská Bystrica je vedené konanie pod sp. zn. 13Ek/2000/2020, v ktorom sa vymáha nárok na podklade totožného exekučného titulu. Súd poukazuje na skutočnosť, že sa síce jedná o totožný exekučný titul, avšak nejedná sa o totožný nárok, čo je pri litispendencii podstatnou náležitosťou pre zastavenie konania. Ako je povinnému iste známe, v tomto exekučnom konaní je vymáhaná istina vo výške 15.000 Eur titulom nemajetkovej ujmy z trestného stíhania, a v exekučnom konaní 13Ek/2000/2020 je vymáhaná suma 13.300 Eur predstavujúca priznanú nemajetkovú ujmu z titulu väzby. Čo je teda pri prijatí právneho záveru pojednávajúceho o tom, že sa o prekážku litispendencie nejedná podstatné je to, že aj keď sa jedná v uvedených exekučných konaniach o rovnaký exekučný titul, absentuje totožnosť nárokov, z čoho

teda možno vyvodit' jednoznačný záver, že sa nejedná o litispendenciu v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku.

13. Súd zdôrazňuje, že je dispozičným právom oprávneného, či si bude vymáhať tieto dva samostatné nároky v dvoch exekučných konaniach, alebo ich spojí do jedného. Inými slovami povedané, nakoľko sa nejedná o totožný nárok, ale o dva samostatné nároky, skutočnosť, že tieto samostatné nároky boli priznané totožným exekučným titulom, nebráni tomu, aby vec bola prejednaná v dvoch samostatných konaniach, pričom posudzovanie takéhoto konania oprávneného, ktoré je v celom rozsahu v súlade so zákonom, v zmysle článku 5 CSP považuje súd za vylúčené.

14. Vychádzajúc teda zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v návrhu na zastavenie exekúcie žiadne skutočnosti odôvodňujúce, v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

15. Súd však ešte záverom obiter dictum uvádza, že je zarážajúce, že povinný, ktorý má byť garantom a vzorom dodržiavania zákona je tým, kto si riadne neplní svoje povinnosti, ktoré sú mu uložené právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu, a to tým, že z jeho strany nedošlo k dobrovoľnému plneniu v lehote na to určenej predmetným exekučným titulom, čím vystavuje oprávneného ďalšiemu konaniu na nútené vymoženie jeho judikovaných pohľadávok, a to ešte dokonca odvolávajúc sa na princípy právnej istoty, pričom však povinný samotné nároky oprávneného priznané mu exekučným titulom nerozporuje.

16. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

17. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

18. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

19. Oprávnený si uplatnil trovy právneho zastúpenia v návrhu na vykonanie exekúcie. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Súd konštatuje, že oprávnený má v tomto konaní o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 68Ek/1981/2020 zo dňa 14.04.2021, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby, ktoré si riadne uplatnil, a to za písomné vyjadrenie k sťažnosti povinného. Súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby vypočítaný z výpočtového základu 15000 Eur t.j. $(320,34 \times 1/2) + 10,87$ EUR (režijný paušál za rok 2021) +20% DPH vo výške 34,21, t.j. spolu vo výške 205,25 EUR.

20. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).